

*Небе - око на тишината:
пронизан с поглед е светът.
И слънцето е във земята
отворен кръвоносен съд.*

*И всяка кост, и всяка мисъл
с релеф от глина или звук
животът първо е записал
в звезда, преди да дойде тук.*

*Дъждът в лехата е порасъл,
лъчът е станал житен клас.
Така помислена и аз съм
и после - казана на глас.*

БОГАТСТВО

Нямам мои неща на земята
и за мене не искам да знаят.
Дом от възък ми гаде осата
и парче от небето - безкраят.

И живея със въздух назаем -
милостиви към мен са тревите.
Боже, колко звезди ще погала
по зеления пясък на дните.

Колко птичета с хляб ще нахраня
и светулки от мрежи ще късам.
Имам в ръста си дял от безкрая,
а човеешката греха е къса.

Любовта ми във нея се стяга
като горски мравуняк в щимента.
Мога само да стъпя на прага
от планинска излика и мента.

И да слушам звука на всемира.
И земята да става голяма...
Всъщност губя я, пак я намирам
и е моя, когато я нямам.

ТИШИНА

Такава тишина на лятна вечер
под синята мозайка от небе,
че слънцето по покрива потече
като стопено захарно петле.

Застанала сама сред панаира
до шатрите на огнения свод,
аз губех всеки миг и го намирах
във кошниците, пълни със живот.

Латерната на славея ръмеше
от стария напев на любовта
и в шипковите храсти се въртеше
безшумно колелото на дъжда.

А циганката правеше петлета,
нагвесена над медното котле.
Звънеше долу цялата планета
и пърхаха червените криле.

И ехото на топлата ѝ стряха
се връщаше на следващия ден,
за да нахрани първо сиромаша
с със захарни трохи, а после - мен.

ЛЕТЕН КОС

Застанал на ръба на малката си сцена -
един комин с декор от вечерно небе,
той своя монолог с небрежен жест
подема,
намизва на света и пляска със криле.

За утрешния ден не иска и да знае,
прозява се, нехае и, нали е кос,
изсвирва цяло соло докато скучае
с изрива лекота на майстор-виртуоз.

А може би той просто летните си гаме
е скрил във лъскав гжоб на черния си фрак
и като богаташ раздава подаяния
на чакация долу друпава свят - бедняк.

* * *

Отвъд мен, отвъд моя прозорец
заязва денят
и на запад в небето изгарят
мостовите сину,
и големите слънчеви кораби тръг-
ват на път
към червения облачен бряг на
далечни родини.

Отвъд мен, отвъд моя прозорец
се раждат звезди
и от пращия, сивия тъгъл изрива
мушката.

И парчето стъкло от зелена
бутилка блести
като къс самородно, шлифовано в
локвите злато.

Отвъд мен, отвъд моя прозорец
животът мече
и разлива тополова кръв във
въздушните вени.
Колко искам да стигна отвъд.
Но ми трябва ключе
за онази ключалка, която е вътре
във мене.

УСМИВКА

Този есенен ден е от най-сините.
Шумоли по листата лъчът.
И са пролетно влажни градините
със асмите, които бръмчат.

Колко топло и тихо е времето.
Пада крушово жълта мъгла.
И животът се спуска във семето
по канали от гнили стъбла.

Всички сокове в нас са избистрени
като светли гървесни смоли.
Приласкават ни старите истини,
но от ласката гнес не боли.

За да бъдем докрая измамени
в тази мека прегръдка край нас
ще димят планините запалени,
ще ни трогва щурецът със глас.

Ще се баби гъждът. И под храстите
теменужките ще нацъфтят.
Ще текат акварелно контрастите
в сухи клоно и пролетен цвят.

И сред дните най-синия гебнали
ще повярваме на щедростта...
Как умело животът разтегнал е
във безкрайна усмивка смъртта.

ТРОХИ ОТ ТРАПЕЗАТА

Светлина, прецедена през златното
сито на клена,
къшей ръжена есен и шепот молит-
вен над мен -
във небето на запад потъват със
тихо жужене
заг дъждовния облак лъчите на
краткия ден.

Аз изтърсих трохите на своя копнеж,
но съм сита.
И се връщам по стария каменен път
у дома.
Утре пак ще копнея за зимния сън
на тревите
и за златната мъдрост на меката
топла земя.

Но сега ще приема това, за което не
зная,
от ръката на моя невидим небесен
Баща.
Той разчува в пламтящия есенен
ръб на безкрая
най-големия хляб и най-сладкия - на
любовта.

*"Поезията ми е подарък от Бога. Тя е умението да виждаш
живите Му рими навсякъде - в слънчевата светлина, в хората до
теб и в себе си. Дали някога ще напиша най-красивото си сти-
хотворение? - Сигурно не. Защото то вече е написано. И всички
живеем в него. За мен остава радостта да го чета отново и
отново и да разказвам за него на своите читатели с много обич.
Поздравявам ги с Псалм 139:6-10."*

*Петя Цонева е родена на 29 септември 1980 г. в гр. Габрово.
Завършила е приложна лингвистика (английски и френски език) и
конференстен превод във ВТУ "Св. Св. Кирил и Методий".
Нейни стихове са публикувани в сп. "Родна Реч", в-к "Български писател", "Литературен
вестник", в-к "Словото днес". Има отличия от национални и международни конкурси.*

Продължава от стр. 4

ПЛАВАЩАТА ЦЪРКВА

Църквата е най-гол-
ямото здание на остров
Урос и ще служи още ка-
то обществен център. Ве-
че е включена в списъка
на забележителностите.

Тази, както и няколко
други църкви, които са
почти на завършване, са
част от инициативата да
се построят 100 молитве-
ни домове, включително
осем центрове с църкви
и училища в Перу - една
от страните, където цър-
квата ни преживява най-
бърз растеж. До ден-дне-
шен около 3/4 от тези
църкви са почти готови с
помощта на повече от
3000 доброволци, които

"имат изцапани ръце, но
сърцата им пеят", както
наемна един от тях. Слу-
чилото се обхваща пос-
ледните 12 месеца и е
предприето в отговор на
една покана от 700-хила-
дната адвентна църква в
Перу. Това е "дело на лю-
бов", както казва друг
доброволец. А как само
църквата "пътува"! Някои
от доброволците са пре-
карвали четири седмици,
теглейки с малки мотор-
ни лодки 40-тонната кон-
струкция, преди тя да пус-
не котва.

Уесли Мюър си
спомня: "Първия път, ко-

гато дойдохме тук, ни про-
гониха с дълги тояги.
Следващия път водехме
преводач и ни позволиха
да останем на острова.
Така малко по малко хо-
рата започнаха да ни
приемат. Младежите,
които взехме да превеж-
дат, станаха учители и се
основа първото училище
в Урос." През 1954 г. той
е дошъл на лодка, различ-
на от тази, с която току-
що бил отплувал.

Раймунд Дабровски -
директор по комуника-
циите към Генералната
конференция на адвен-
тната църква

**На 30 юли 2006 г. Боянка
Тодорова и Мирослав Димов
бяха венчани в сградата на
църква "Б" в София от пастор
Иван Попов. Като им чести-
ти ключването на граждан-
ския и църковния им брак,
редакцияният съвет им
пожелава всички Божи бла-
гословения по пътя им и
публикува тук авторското
стихотворение на Мирослав,
с което той поздравя своята
съпруга в сватбения им ден.**

СТРОИТЕЛ

Чертежът вече е готов
и плановете са направени.
Ще правя замък от любов
с пясък, вар и речни камъни.

Ще вложа вътре своята душа
и чувствата си за украса.
Ще рисувам хиляди цветя,
ще ги поставам във кристална ваза.

И златен път ще съградя
с факли огнени и сребърна ограда.
Над него птици ще летят,
ще пеят песни на наслада.

А после, после ще сега
в очакване на своята принцеса.
С поглед зорък ще следя
кога ще дойде нейната карета.